

„Og dog, — med alt dette er jeg ikke uforsonlig. Jeg vil endog tro paa Muligheden af en Forstaaelse med Kristendommen, som jo virkelig ejer selvstændige Sandhedselementer af Betydning for Menneskenes Ve og Vel. Men kun paa eet Vilkaar kunde jeg række Kirken Haanden. — det, at den gik i sig selv og blev ærlig. Og endnu dette: at den som Vidnesbyrd om sin Omvendelses Oprigtighed paalagde sig selv den samme Bodsgang, som den fordrer af sine enkelte Medlemmer. Lad den gamle Synder tilhulle sit Aasyn, som der staar skrevet, og for al Folkets Øjne tilstaa sin Brøde. Det maa være Begyndelsen! Paa Knæ for Menneskeheden, hvis Enfoldighed den har misbrugt, skal Kirken afbede sine Synder! Paa Knæ for Sandheden, som den har knægtet, for Retfærdigheden, som den har blindet, skal den søge Tilgivelse for sin Fortid! Først da — men ikke et Øjeblik før — kan den vente at vinde Tillid hos dem, der virkelig er Livets og Lysets Vogtere. — —“

*

*

*

Paa Kærsholm gled Dagene hen i den landlige Ensformighed, der gør Tiden saa flygtig og Livet saa kort. Det var allerede igen bleven Søndag, og Godsejerfamilien kørte som sædvanlig til Bøstrup for at høre Pastor Blomberg præke.

Efter Pers Udtalelser forleden efter Folkemødet havde Hofjægermesterinden i Grunden ventet, at han denne gang vilde tage med. Paa en Maade manglede han heller ikke Lyst, — ogsaa fordi han rimeligvis ved denne Lejlighed igen vilde møde Inger. Men til at deltage i en formelig Gudstjeneste med Salmesang og Fadervor og Velsignelse kunde han alligevel ikke bekvemme sig. Han havde Aftenen i Forvejen modtaget Jakobes Brev, hvis lidenskabelige Tone havde gjort et vist Indtryk paa ham, saa han igen var bleven usikker.

Da Vognen var kørt, følte han sig meget ene paa Kærsholm. Han gik ud i Haven, op paa en kunstig dannet Udsigtshøj i dennes Udkant, hvor han satte sig paa en Bænk og saae ud over Eggen.